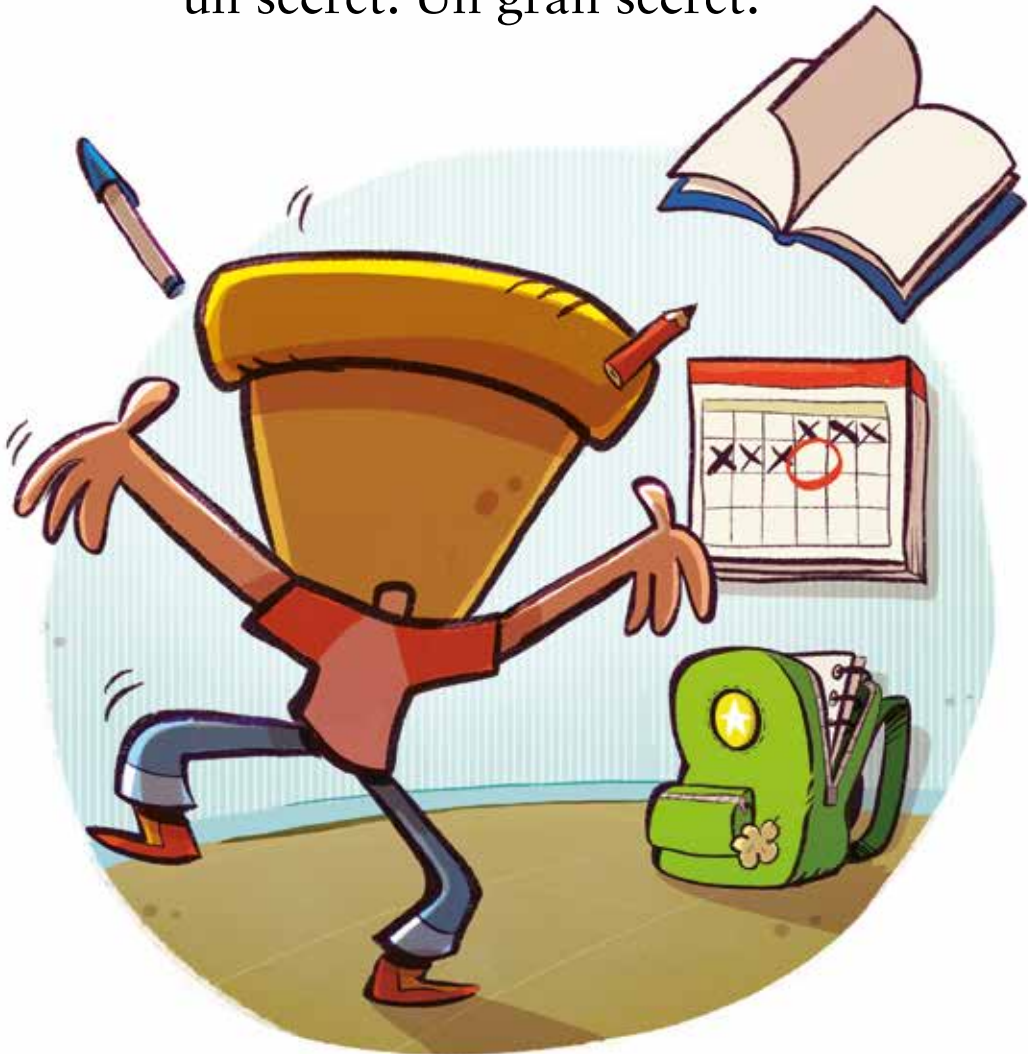

L'Arnau estava molt nerviós.
Era el seu primer dia d'escola,
i això li feia una mica de por.
Però, a més, l'Arnau amagava
un secret. Un gran secret.

L'Arnau no era un nen com tots els altres: la seva cara era com una pizza. Una amb dos ulls, un nas i una boca al mig.

La seva mare i el seu pare sabien que algunes persones podien ser molt cruels amb la gent diferent. I l'Arnau era mooolt, però que mooolt diferent.

Així que van decidir fer-li una màscara per al primer dia de classe.

—Hola —va dir l'Arnau
així que va arribar a l'escola.
«Hola», van respondre els altres nens
a l'una. Estaven jugant a fer
construccions.

Jo em dic
Clara. I tu com
et dius?

Em dic
Arnau.

Encantada de
coneixe't, Arnau.
Estem fent la torre
més alta del món.
Ens ajudes?

L'Arnau es va posar molt content.
Li feia tanta por no poder fer amics!
Però s'ho va passar
molt bé jugant amb ells,

esmorçant...

fent
rotllana...

al pati...

Així que va arribar a casa,
l'Arnau va demanar
als seus pares que l'ajudessin
a treure's la màscara:

picava una barbaritat!

Però...

La cara de l'Arnau era

un desastre!

